

Szünórák.

Reggeli ima.

„Lelkem mélyéből köszöntlek e napnak reggelén,” — így kezdődik a kicsikék reggeli imája. Hónapokon keresztül így imádkozta az egyik polg. I. osztályos növendék: „Lelkem mélyéből köszöntlek, mert adnak reggelit.”

Hittanórán.

„Az Ó-szövetségi kinyilatkoztatást az Úr Jézus születése előtt való nap adta a jó Isten az embereknek.”

Beiratásnál.

— Hol laktok? — Az utca végén.

Természetrájk órán.

A mókus fürgén szökik egyik ágról a másikra, azért légionáriusnak is hívják. (Légtornász.)

Tájékozatlanság.

Nyaralásból hazakészülődnek a gyermekek s így búcsuznak az egyik nővértől: „Isten vele, kedves nővér. Maga sem fog ám többet nekünk misézni!” (A közös miseimádságokat megkezdeni.)

*

Fontoskodva jön egy kis lány: — Kedves nővér, én tudom ám, hogy mi ennek a nagy kalapnak a neve! — Igazán? Hadd hallom! — Vélum! — vágja ki nagy büszkén.

*

Új nővért kapott a IV. osztály. Így nyilatkozott az egyik kislány: „Az új kedves nővérünk gyermeki bizalommal jött hozzánk.”

*

I. osztályba iratták be a kicsit és mindjárt meg is kapta az intézeti egyenruhát. Szept. 7-én este így kunyorált édesanyjának: „Anyukám, kérem, holnap korán keltsen fel, aztán adja rám a kék szoknyát, meg a Veni Sancte-kalapot!”

*

Bennlakók újságolják: „Ma nem a mi kedves nővérünk volt nálunk. Lelkimagányban van, mert holnap teszi le a szeplőtelen fogantatást. (Első szent fogadalmait.)

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
Szent Vince Szeretet-leányai számára.

18. ÉVFOLYAM. 1932. 3. SZÁM.

TARTALOM: Jöjj a kápolnába, a Szent Szűz vár reád. — Kit s mit szeretel Jézus Szíve. — A szent körmenetekről. — Szent Vince Erekllyei. Szíve. — Társulati Hírek: 1. Katalin nővér boldoggáavata-sáról. 2. Ami még az ágyukat is elnémitja. 3. A füstölgő vul-kánok tövében. 4. Az algériai barakkokban. — Etienne Ker. János. 24. A Társulat örvendetes fejlődése. — Kérdések — Feleletek. — Szünórák.

Jöjj a kápolnába, a Szent Szűz vár reád!

(Nagyontiszt. Lebrun (Lebrón) anyától.)

Kedves felszólítás volt ez, melyet több, mint száz évvel ezelőtt Szűz Mária nevében intézett az Angyal az alázatos kis újonchoz, a mi kiválasztott Katalin nővérünk-höz. Elképzelhetjük, mily örömmel és kimondhatatlan meg-hatottsággal töltötte be szívét ez a szó, s mily gyorsan engedelmeskedett. Meg is kapta az engedelmesség jutal-mát, az égi látogatás kegyelmét.

Fölösleges ismételnünk, mi volt Katalin nővérnek ez a felséges éjszaka, július 18-ának éjszakája, s mit jelen-tett számára a többi kegyelemteljes sugárzó megjelenés, kivált a november 27-iki nagy kijelentése a Csodás-érem-nek. Nem régen ünnepeltük ezek centennáriumát. A szent-beszédekben ismétlen és nagy változtatban hallottuk az 1830-iki csodás események elbeszélését s a nyomukban járó kegyelmek magasztalását. Annyi áhíthatos szív, ékes-

szóló nyelv, buzgó és apostoli lélek zengte már el minden nyelven és minden dialektusban égi jó Anyánk dicséretét és jóságát a Társulat iránt, s a kis talizmánja által oly bőségesen osztogatott kegyelmeket és csodákat. Valóban, isteni jutalom ez azért, hogy Katalin nővér engedelmesen követte az Ég parancsát: „Jöjj a kápolnába, a szent Szűz vár reád!” Vár reád, hogy átadja neked ezt a mindennél kedvesebb Érmét, a megsokszorozott kegyelmek és nemes sugallatok szerény eszközét!”

Ez a kincs azóta innét, az Anyaház kápolnájából, millió és milliónyi megsokszorozódásban az egész világot betöltötte. És vajjon képzelődünk-e, ha a mi részünkről is hallani véljük Órangyalunk s a tabernákulumot láthatatlan imádásban körülvevő Angyalok szavát, amint lelkesen ismételik: „Jöjjetek, jöjjetek, a szent Szűz vár rátok!” Hiszen Labouré Katalin nővérei vagyunk s ugyanazt a megbiztatást nyertük.

Ezt a száz év előtti szent találkát, kedves nővéreink, a szeplőtelen Szűz velünk is, mindegyikünkkel megismételi. Hiszen ott van ő mindig a kápolnában, isteni Fia mellett. Oda vár bennünket állandóan. S mert vár reánk, Katalin nővér kifejezése szerint „egy ugrással” nála lehetünk és beszélhetünk vele úgy, mint ő: szent alázattal, bizalommal és egyszerűséggel. Amint ott látjuk Katalin nővért térdelni égi Anyja mellett, gyermekded bizalommal helyezve összetett kezeit annak térdeire s tiszta tekintetét a ragyogó jelenésre emelve, sejtelmünk lehet arról, milyen érzelmek dagasztották szívét e kimondhatatlan égi társalgás folyamán. Bárcsak ugyanily érzelmekkel volna telve a mi szívünk is! Bárcsak a mi elmélkedéseinket és imáinkat is ilyen bizalom hatná át, bár mi is teljesen átengednők magunkat szeplőtelen Anyánknak!

A Szeretetnek ez alázatos leánya hányszor hallhatta ismét hosszú pályafutása folyamán, szerény és elrejtett tisztségében is Órangyalának ezt a felszólítását, mely újból és újból megremegtette szívét: „Jöjj a kápolnába, a szent Szűz vár reád!” S amikor megtehette, mily repeső

örömmel siethetett az Anyaházba, melyet „a mennyország egy darabjának” nevezett; mily örömteljesen verhetett szíve, a hosszú úton át Reuilly-től a Bac utcáig! S végül élete végén, amikor utoljára hatott a haldokló füléhez a drága szózat: „Jöjj, a szent Szűz vár reád,” mily kimondhatatlan boldogsággal követhette jó Angyalát, Máriának e hűséges követét, vágyainak örök megvalósulása felé!

Vele együtt hallgassuk mi is figyelmesen ezt a hívő szót. De nem csak a kápolnában találjuk meg a szentséges Szűzet. (Megjegyzem, hogy ez a kápolna kinek-kinek számára akár szerény oratórium, plébánia templom vagy katedrális is lehet, az egészen mellékes.) Vár bennünket a szentséges Szűz tisztségeinkben és bármily nehezen teljesíthető kötelelességeinkben is. Azért vár ránk, hogy megédesítse küzdelmeinket, megkönnyítse munkáinkat.

Regina Angelorum, Angyalok Királynője. Szűz Mária megelőzött bennünket és ott vár bennünket az iskolában, a munkateremben, a bölcsődében, a kicsinyeknél és mindama szolgálatoknál, melyekre dicső Atyánk „angyalokat” szeretett volna állítani, amint ezt első nővéreinknek többször is ismételte, mert annyira szívükre kötötte, hogy a gyermeklelkeknek mindenkor épülésére szolgáljanak.

Salus Infirmorum, Betegek gyógyítója. Szűz Mária vár reánk a betegek, a lábadozók, az aggastyánok körtermeiben is. Ő tanít meg arra, mily szelíden, szívélyesen szólítsuk meg őket s arra is, hogy mindig legyen hozzájuk szívből jövő szavunk, mely megerősíti őket s mely meggyógyítja ha nem is testüket, de lelküket és szomrodott szívüket.

Regina Apostolorum, Apostolok Királynője. Ott vár reánk az ifjúsági művekben: a leánykörben, különböző egyesületben, ott vár a távoli missziókban is. Ő diktálja nekünk azokat a meggyőző, erőteljes és nagylelkű szavakat, melyek apostoli lelkünk mélyéről fakadva, serkentik a jóra a reánk bízott lelkeket.

Virgo fidelis, Hűséges Szűz. Vár reánk azokban a rejteti tisztségekben is, melyekbe az engedelmisség helye-

zett: az irodában, gyógyszerárban, a konyhában, mosókonyhában. Szüntelenül élénk tárja az érdemekben gazdag tárházat, mely „a Jézus Krisztussal Istenben” elrejtett élet számunkra, s melyben az ara hűségét folytonos lemondással s az isteni akarással és nem akarással való folytonos egyesüléssel bizonyítja be.

Consolatrix afflictorum, Szomorúak vigasztalója. Vár bennünket a szegény mellett is, aki szintén az övé, mert Jézus Krisztust, szent Fiát látja benne ott, a padlásszobában vagy kunyhóban, a főváros, a környék vagy a falvak szegényeiben egyaránt. Királyi palástjával takargatja s anyai védelmébe veszi Jézusának e szenvedő tagját addig is, míg mi odajövünk, hogy megsegítsük, megerősítsük és megszerettessük vele azt, aki — láthatatlanul bár — oly közel van hozzá.

Causa nostrae laetitiae, Örömneknek oka. Végül, kedves nővéreim, nem mondhatjuk-e Szűz Máriáról ezt is mindannyian? Kivált benső örömeink oka ő; hiszen melyik lelki vigasztalásunkból nem vette ki részét Szűz Mária? Ő volt az egész Társulat legfőbb örömeinek oka a közelmúlt máriás évben is. Mennyire éreztük, hogy tekintete anyai gyöngédséggel pihen meg ama megszámlálhatatlanok lelkén, akik idejöttek, hogy lábaihoz tegyék le lelkük minden terhét és bánatát s leghőbb vágyaik titkát. Ő marad mindig „örömnök oka” a gyarapodás és virágzás óráiban éppúgy, mint a megpróbáltatások közepelte is, mert Szűz Mária az a ragyogó csillag, mely bevilágítja és megmutatja nekünk az örök hazába vezető utat.

Mi pedig tartsuk ezentúl nagy kitüntetésnek, ha Szűz Mária örömeinek parányi okai lehetünk hűségünkkel abban, hogy neki kedveskedünk és a szíveket hozzá vezetjük.

Most pedig emeljük tekintetünket a drága *Nagyhatalmú Szűzhöz*; mondjuk neki gyermeki szeretetünk egész hevével: „Szűz Anyánk, a kis Társulat legyen a te földi otthonod s te légy annak korlátlan hatalmú Úrnője! Nálunk otthon vagy tehát, azért mindent, amit kívánsz tőlünk, teljesítünk. Leányaid szűzies serege nem ismer ha-

bozást és félelmet, ha te parancsolsz, vagy kívánsz valamit. Várj tehát bennünket mindenütt, ahová az engedelmesség szólít. Engedd, hogy hozzád vezethessük a szenvedő emberiséget. Szálljon tekinteted tovább is a sok beteg lélekre, vigasztald a törődött szíveket, szárítsd fel a könnyeket, csillapítsd a nyugtalan lelkeket, mutass utat a tévelygőknek! Add meg mindegyikünknek, hogy mi is valamennyien kis Csodás-érmeid lehessünk, megannyi érem, mely megtérít, gyógyít, örökös és vigasztal és mely általad, Szűz Mária, mindenkit Jézushoz vezet. *Újítsd meg a jeleket és ismételd a csodákat! Dicsőítsd meg kezedet és jobbkarodat!* (Ecc. 36.)

Kit s mit szeretett Jézus Szíve.

(Főtisztelendő Cazot atyától.)

Június hava közeledik s egyben évfordulója annak, hogy Társulatunkat újból a szentséges Szívnek szentelték. Arra indít ez, hogy Jézus szent Szívének tulajdonságairól s kivált azokról az érzelmekről elmélkedjem, amelyek őt földi életében különösebben eltöltötték.

Hogy szerette az embereket, azon nem kételkedhetünk. Hiszen mint maga mondá, azért jött, azért lett emberré, hogy megváltsa a lelkeket. Minden szavával, tettével, fáradalmaival, beszédeivel, irgalmával, csodáival mi mást bizonyított be, mint végtelen szeretetét az emberek iránt.

De mindezt éppen csak megemlítve, állapotjunk meg kissé annál, amit a szentséges Szív különösebb módon kedvelt, szeretett.

Üdvözítőnk mindenek előtt szerette hazáját. Ott apostolkodott első sorban. *Csak Izrael házának elveszett juhaihoz küldettem,* (Mt. 15, 24.) — mondotta. Hazájának fővárosa, Jeruzsálem iránt is mily gyengéd szeretet nyilvánul meg következő szavaiban: *Jeruzsálem, Jeruzsálem,*

mely megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, kik hozzád küldettek! Hányszor akartam egybegyűjteni fiadat, mint ahogy a tyúk egybegyűjti csirkéit szárnyai alá, és nem akartad! (Mt. 23. 37.) Vissza akarta téríteni Istenéhez. S mivel nem kímélhette meg a reá váró rettenetes bűnhődéstől, megsiratta.

De lássuk csak szeretetét apostolai iránt. Kiválasztotta és magához vette őket, hogy három éven át nevelgesse, alakítsa őket apostoli küldetésükre. S tudjuk, mennyi gyengédséggel, mennyi gonddal végezte ezt. *Már nem mondalak titeket szolgálóknak, hanem barátainknak... mert mindent, amit az Atyától hallottam, értésekre adtam.* (Ján. 15. 15.)

Az apostolok között is különösen szerette Pétert, Jakabot és Jánost. Ki is tüntette őket, megdicsőülésében és szenvedésében is!

Hatoljunk még jobban bele szent Szívének vonzalmaitba s látni fogjuk, mint közeledik különös előszeretettel a tisztaszándékú és nagylelkű egyénekhez. Ha ilyenekkel találkozott, akkor, mint szent Bernát mondja: „kiaradt szívének egész édessége. Lelke megnyílt és szinte magába szívta a nagylelkű, nemes, szép léleknek láthatatlanul felszálló illatát.” Mennyire szerette szent Jánost! Ez volt a tanítvány, *kit szeret vala Jézus*. Boldog lélek, hogy ezt mondhatta magáról! És nézzük az Évangélium elénk tárta jelenetet, amikor ez a tanítvány *Jézus kebelén feküdt.* (Ján. 13. 23.) És azt a másik jelenetet, amikor János és Mária a haldokló Üdvözítő keresztje alatt állván, *Jézus így szólt anyjához: Ime a te fiad!* — és Jánoshoz: *Ime a te anyád!* — Boldog tanítvány!

Ismernük továbbá Lázár nővéreinek bizalommal, fájdalommal de egyszersmind szeretettel teljes üzenetét: *Uram, íme, akit szeretsz, beteg.* (Ján. 11. 3.) De Jézus is nagyon szerette Mártát, Máriaát és fivérüket, Lázárt. Máriaának megengedte, hogy megkenje lábait s hogy lábaihoz üljön. Szívesen tért be e három szentéletű egyén házába is, és szerette Bethániát.

Az Üdvözítő szent Szívének még egy megható von-

zódását látjuk, és pedig a gyermekekhez. „Szinte azt kérdezhetnők, — mondja Guizot, — miként ereszkedhetik le az örök Isten parányi kis teremtményeihez, akik meg sem érthetik jóságát? Miért oly közvetlen velük az örök Bölcsesség maga? Azért, mert a gyermek lelke még tiszta, telve ártatlansággal. Nyílt tekintete is lelkének egyszerűségét sugározza a szemlélőre. Krisztus szereti az igazságot, azért szereti a gyermekeket is.” Kijelentette, hogy aki az ő nevében befogad egyet a kicsinyek közül, őt magát fogadja be. Nehezlet apostolaira, mert nem akarják hozzáengedni kisdedeikkel az anyákat. Isteni ajkairól e megható szavak hangzottak el: *Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket!* (Luk. 18. 16.)

Ő, ki írhatná le Jézus szent Szívének végtelen gyengédségét! „Senki szívét át nem járták oly gyengéden szerető érzelmek, mint Üdvözítőnkét,” — mondja róla Bossuet. „Szent Szívének gyengédsége tökéletes volt, — mondja P. Faber. — Emberi érzelem ily erőre soha sem emelkedhetett; mélysége, hűsége, gyengédsége, tisztasága isteni szent-ségéből táplálkozott. Szeretete isteni és emberi volt egyben; égető hevét semmi más szeretet meg sem közelíthette.”

De ki beszélhetne méltóképen e páratlan Szívnek szelidségéről is? *Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű!* — mondotta. Nos, ez a szelidség lelkének legfőbb jellemvonása, természetének mintegy alapja. Hiszen nem egy esetben csodáltuk meg szeretetreméltó nyájasságát, elviselő jóságát! Zebedeus fiai villámmal sújtották volna le mindazt, ami ellentállt az ő törekvéseiknek. Jézus azonban az új törvényre irányítja figyelmüket, mely nem kíván többé *szemet szemért.*

Ime, még néhány vonása gyengéd, figyelmes szeretetének: Az apostolok befejezték a rájuk bízott munkát, s Jézus néhány napi pihenőre hívja meg őket... Nem akarja, hogy étlen-szomjan bocsássák el a sereget, nehogy elgyengüljön az úton... Mária áhítatos pazarlását Jézus mentegeti és megvédelmezi Júdás vádjá ellen... Végül, keresztje magasáról kéri mennyei Atyját, bocsásson meg

hóhérainak. Isteni szelidségével vonzotta a tömeget. „Maga a szeretet volt” — mondja szent Jeromos. „Nagy értékű illatszer” — teszi hozzá szent Ágoston. „Igézet és varázserő” — jelenti ki Origenes.

Csak általment a világon s ez elegendő volt arra, hogy teljesen megváltoztassa annak menetét és átalakítsa az emberi életet. Az igaz, hogy prédikált és csodákat is művelt, de leginkább az egyéniségéből kiáradó szelíd gyengédség hódította meg a lelkeket.

*

Amilyen volt Jézus Szíve földönjártában, ugyanolyan most is. Ez szolgáljon vigasztalásunkra és reménységünkre.

1. Legjobban meghat bennünket az, hogy mennyire szerette Jézus a bűnösöket. S vajjon ki az, akinek nem kell megsiratnia több-kevesebb nyomorúságát? Ki az, aki nem kiált föl néhanapján bánatosan: *Atyám, vétkeztem!* Bízunk tehát benne. *A repedezett nádat nem töri össze és a füstölő mécsbelet nem oltja ki.* (Mt. 12. 20.) Bármily nagy volt is vétkünk, ő nem szűnt meg szeretni bennünket.

2. Akiket legjobban szeretett Jézus Szíve, azok között voltak apostolai és tanítványai is. De vajjon önök is nem azok sorába tartoznak-e, akikhez így szólt az Úr Jézus: *Már nem mondalak titeket szolgálóknak, hanem barátainak?* Akiket sokak közül kiválasztott, s akik követték az ő hívószavát s gondolatainak, szent Szívének örökösei lettek?

3. Jézus egészen különösen szerette a tiszta lelkeket: szent Jánost, az ártatlan gyermekeket. Ez a gondolat boldogsággal töltse el szívüket-lelküket. Hiszen nem azért hagyták-e el a világot és szentelték magukat Isten szolgálatára, hogy megőrizhessék szívük tisztaságát, lelkük ártatlanságát és méltókká legyenek szeretetére? Tehát joggal számíthatnak Jézus szent Szívének gyengéd vonzalmára.

4. Minthogy Jézusnak különösen kedvelt barátai is voltak: apostolai, kiknek a Tábor hegyén kinyilatkoztatta dicsőségét, szent János, ki keblén pihent, Mária, ki lába-

inál ült; vajjon nem lehetnek-e önök között is oly kiváltságos lelkek, akikkel bensőségebben egyesül és közli magát az elmélkedésben, az áldozatban, az önfeláldozásban? Igyekezzenek ezt kiérdemelni azzal, hogy híven közreműködnek kegyelmeivel.

A szent körmenetekről.

(Nagyontisztelendő Proiszl Angela vizitátornőtől.)

Anyaszentegyházunk színpompás szertartásainak egyik leghatásosabb megnyilatkozása a nyilvánosan és ünnepélyesen megtartott körmenet. Talán semmi sem tesz oly mély benyomást a másvallásúakra és hitetlenekre, mint ennek az élő hitnek megnyilvánulása a résztvevő tömegekben; ez az egységes, fegyelmezett összetartás közös áhitatuk gyakorlásában. Viszont az isteni Szívre is ellenállhatatlan befolyást gyakorolhat. Szinte kényszeríti őt könyörgéseink meghallgatására az ájtatoskodó tömegek nagy sokasága, amint nem rejtekben, hanem az egész világ előtt mutatják be hódolatukat, imádásukat és adják elő könyörgésüket. Gondoljunk csak azokra a könyörgő körmenetekre, melyeket a nagy istenszapások idején tartott az Egyház, s melyek hatására a jó Isten csodaszépen szüntette be sujtó kezének csapásait.

Most, a tél elmúltával egymásután tartjuk majd meg több-kevesebb pompával az úrnapi, Jézus Szíve, Szűz-máriás, Szent István-napi, eucharisztikus, s vidéken egyéb címeken is rendezett körmeneteket. A legtöbbjén kedves nővéreink is résztvesznek. S ezt méltán el is várhatja az egyházközségi hatóság és rendezőség. Hiszen a körmenetek zömét, magvát mindig a testületek alkotják, azért kívánatos, méltányos és illő, hogy a lehető legnagyobb számban képviseltesük magunkat. Azonfelül jól tudják az egyháziak, hogy szent Alapítóink óhaja és rendelkezé-

se az volt, hogy mi legyünk a *plebánia legjobb leányai*. Nos, ahová a kevésbé jók is elmennek, ott a legjobbak nem hiányozhatnak.

Azért nagyon nem illő dolog, ha egy nővér, mondjuk, egy iskolaházban, csak kényelemből maradna otthon; mert nehezen tűri a hőséget, mert ilyen meg ilyen munkát szeretne az alatt elvégezni. Nagyon csekély szeretetre vallana az édes Jézus iránt, aki most hiába várja őt szűkebb kíséretében, hiába kínálja fel neki rendkívüli kegyelmeit. Közömbös lélekkel egyszerűen elutasítja.

A betegek mellől s a konyhából természetesen nem mehet el mindenki, hanem szépen felváltják egymást kedves nővéreink. Az idősebb, már beteges vagy fájóslábú kedves nővéreinktől sem kívánja senki, hogy a körmenetekkel járó nagyobb fáradalmaknak kitegyék magukat. Ezek vigasztalódnak ama tudatban, hogy — amíg elmehettek, — soha sem hiányoztak.

Ebben a liberális gondolkodású, forradalmas világban mi, magyarok, boldogok lehetünk, hogy szentségi Jézusunk díszkíséretében még bejárhatjuk az utcákat és tereket. Kevés országban lehetséges ez most már. A vallásos francia nép például még az úrnapi körmenetet is már évtizedek óta csak a templomban tarthatja meg; szabadgondolkodó kormánya nem enged vallásos célú felvonulásokat.

De hiszen kedves nővéreink legnagyobb része örömmel vesz részt a körmeneteken. Legalább Budapesten ezt tapasztaljuk. Inkább más irányban volna néhány kívánságunk, melyeket az alábbi pontokban szeretnék lelkükre kötni.

1. Kedves nővéreink kifogástalanul rendes külsővel jelenjenek meg a királyok Királyának díszkíséretében. Bizonyára megbotránkoznánk azon az egyénen, aki otthoni, munkaruhájában menne a körmenetre. Nos, mi is a legjobb, az *új szentruhát* öltük magunkra; kornettruhánk, cipőnk teljesen tiszta legyen. Egészen ferde az a gondolkodás, hogy: „Jó lesz akár a harmadik szentruha is, úgysem néz rám senki.” — Ha teljesen rendben vagyok, akkor

talán nem vagyok feltűnő, mert a jelenlevők tekintetét a gyönyörű egyöntetűség bilincseli le. De ha a legkisebb rendellenesség: háromszínű vagy nagyon stoppolt ruha, kitaposott cipő, világos harisnya, rendetlenül felálló kornett-szárnyak, zsírfoltok, stb. éktelenkedik rajtam, ezzel mindenkinek tekintetét magamra vonom, sőt talán ujjal mutogatnak reám, éppen nem hízelgő megjegyzésekkel. Svajjon Isten nagyobb dicsőségére szolgál-e az ilyesmi?

2. Minthogy kényes fejdíszünk az esetleges megázás veszedelmét nagyon megsínyli, még a legszebb időben is alig merünk esernyő nélkül távozni a házból. Teljesen szép, száraz időben pedig szinte komikus látványt nyújt az a sok esernyő a nővérek karján. Tehát legalább azt tegyük meg, hogy a sorban haladva, ne a külső, hanem a belső karunkon vigyük, hogy ne legyen annyira feltűnő. Széket se vigyenek többé; azt csak kivételesen engedjük meg a Szent Imre ünnepekre.

3. Pontosan engedelmeskedjünk a rendezők utasításainak. Sohase okoskodjunk vagy vitalkozzunk velük s még kevésbé tegyünk ellenkezőleg, mint ahogyan kívánják. Ezzel határozottan megbotránkoztatnók őket. Sajnos, a Szent Imre ünnepek alkalmával ilyenféle bosszús felkiáltások is hangzottak el a rendezők ajkáról: „Mégis csak borzasztó, hogy a nővérek nem akarnak szötfogadni!” — S ezt a mi nővéreinkre mondták!

4. Ha más szerzetesnők is vannak a községben, szívesen és szerényen engedjük át nekik az elsőbbséget. Ne akarjunk mindenáron közelebb jutni a Szentséghez. Ha a rendezőség előbbre küld bennünket, az más. De alapvető erényünk: az alázatosság tündököljön itt is rajtunk.

5. Ha más csoportok vagy a zenekar valami egyházi éneket megkezdett, kapcsolódjunk bele az énekbe azonnal és nagyon vigyázva, nehogy gyorsabb vagy lassúbb énektempónkkal zavart okozzunk. Semmi esetre se akarjunk a mi csoportunkkal más, külön éneket elkezdni. Nincs viszásabb dolog, mint, ha közelálló csoportok mindegyike mást énekel. Ha azonban más nem kezd énekbe, avagy

felszólítanak reá, akkor — ha elég nagyszámú a csoportunk, — kezdjünk el *közismert énekeket*, de nem gyors, hanem szép lassú tempóban, és inkább mélyebb, mint túlmagas hangnemben; mert a szabadban való éneklésnek ez felel meg. De énekeljen akkor mindenki és ne kímélje magát, mert csak úgy érvényesülhet énekünk.

Remélem, kedves jó nővéreim, hogy a szent körmeneteken való részvételeink ezentúl igazi előképei lesznek annak a kimondhatatlanul fenséges és gyönyörűséges körmenetnek, amelyben egykor majd kísérhetjük a Bárányt, amerre megyen. Ott is énekelünk majd, és pedig egy új dalt, a szűzek dalát, melyet senki más nem énekelhet.

Adja Isten, hogy mind ott legyünk!

Szent Vince Erekllyei.

SZÍVE.

3.

Lyonban. — Szent Vince szívének erekllyei kiváló tiszteletben részesültek Lyonban. Szeptember 27-e, a nagy Szent halálának évfordulója mindig nagy ünnepe volt a városnak. Évek hosszú során át, az ünnephez közel eső napok egyikén, az egész egyházmegyei papság testületileg is a szent erekllyék köré gyülekezett, hogy ott fejezze be évi lelkigyakorlatait. Szent Vincében egyik kiváló elődjüket, kartársukat tisztelték. 1843-ban még szentvincés érmeiket is verettek. Míg egyrészt ez a lyoniaknak szent Vince iránti nagy tiszteletét hirdette, másrészt azon papi összefogásra is emlékeztetett, mely szent Vince tiszteletreméltó erekllyei körül talált helyet az évi lelkigyakorlatok befejezése alkalmával. A három és félcentiméter átméretű bronzérem egyik fele szent Vince mellképét ábrázolta ezen körirattal: *Omnibus omnia factus sum. Mindenkinék mindene lettem.* A másik fele a Jó Pásztor képét mutatta pástorbottal, néhány báránnyal s ezen körirattal: *Ego*

sum Pastor bonus. Én vagyok a jó Pásztor. Az Úr Jézus lábainál pedig e kétszó volt bevésve: — *Papi lelkigyakorlat.*

A lyoni papság tehát nemcsak Fesch kardinális idejében övezte szent Vincét kiváló tisztelettel, hanem utódja, Bonald úr érseksége alatt is. Bizonyítja ezt különben az a körülmény is, hogy a buzgó főpap új ezüst erekllyetartót is adományozott szent Vince szívének. Az első ugyanis, melyet d' Aiguillon hercegnő ajánlott fel, mindjárt a Szent halála után, nagyon megsérült, mikor Turinba menekültek vele. Az idő, meg talán a kevés gonddal eszközölt javítás is folytatta a romlás munkáját.

Az új erekllyetartó gazdagon aranyozott, egészen újszerű, remek alkotás.

Ami magát a szívet, a drága erekllyét illeti, mint már láttuk is, sok baleset érte. Már Turinban is észrevették a nővérek, hogy a szívnek egy kis része levált. Később, 1823-ban, Lyonban, az erekllyetartó leesett és ennek következtében még nagyobb veszteség érte a drága erekllyét. A szív természetesen, mind jobban és jobban összeszáradt. Mivel az a veszély fenyegette, hogy elporlad, ezen értékes erekllye megőrzése megkívánta, hogy elegyítsék idegen anyaggal, ami a részeket összetartja; természetesen, csak annyit vettek, mennyi az összetartáshoz feltétlenül szükséges volt. Ez az idegen anyag adja azt a kissé rózsás színezést, mely jelenleg az erekllyén észlelhető. Ezen elmés, de egyben nagyon szükséges óvintézkedés után a szívet aranszállra erősítve kristályba zárták, mely a díszes erekllyetartó közepén kapott helyet.

Évenként kétszer teszik ki nyilvános tiszteletre az erekllyéket, június 19-én és az erekllyék átvitele ünnepén.

A Missióspapok kongregációja és a Szeretet-leányainak társulata meg van tehát fosztva attól, hogy szent Alapítójuk szívét érzékelhető módon bírják; megkapták azonban a kárpótlást abban a biztosításban, hogy szent Vince szíve velük és köztük van mindig.

1830 április 22-én történt. Szent Vince erekllyéinek ünnepélyes átvitele előtt három nappal egy egyszerű, fiatal nővér profétai látomásban szemlélhette szent Atyjának

szívét Anyaházuk kápolnájában. Hadd számoljon be ő maga a történekről.

„Szent Vince ereklyéinek visszavételét megelőző szerdán érkeztem Párizsba. Nagyon boldog voltam a fönséges ünnepen; mintha nem is a földön lettem volna. Kértem szent Vincét, esdje le a szükséges kegyelmeket úgy nekem, mint szent Vince mindkét családjának, valamint édes hazámnak is. Kértem tőle azt is, mondaná meg nekem, miért imádkozzam.“

A Szent Lázárból hazamenve, egészen lekötötte a fiatal nővért a szent Vincére való gondolat, akire kápolnájukban rálatált.

„Abban a vigasztalásban részesültem, — folytatja a nővér, — hogy láttam szívét a kis ereklyetartó fölött,* három egymást követő napon, de mindig másként.

Először fehéren láttam. Megértettem, hogy ez békét, nyugalmat, egyetértést jelent. Azután tűzvörösnek láttam, a szívet hevítő szeretet színében. Úgy éreztem, hogy ennek a szeretetnek meg kell újulnia és a föld végső határáig kiterjednie. Majd meg sötétvörös színben tűnt föl előttem, ami nagy szomorúsággal töltött el. Szomorúságomnak oka, úgy éreztem, valami kormányváltás-féle volt.“

Labouré nővér a jövőbelátás nélkül nem sejtette a később bekövetkező nehéz idöket. Egy benső hang azt mondta neki: „Szent Vince szívét mély fájdalommal töltik el azok a nagy csapások, melyek majd Franciaországot érik.“

Az oktáva utolsó napján újból látta a szívet, de most már élénk piros színben. Bensejében pedig e szózatot hallotta: „Szent Vince szíve kissé megvigasztalódott, mert a szent Szűz közbenjárására megkapta Istentől a kegyelmet, hogy kettős családja nem fog elveszni a nagy csapások idején; Isten a hit újjáélesztésére fogja őket fölhasználni.“

Labouré nővér látomásait elmondta gyóntatójának, aki igyekezett gondolatait másfelé terelni. A nővér engedel-

*Szent Vince szívének kis részecskéjét őrzik ez ereklyetartóban.

meskedett és társai közül sem közölte senkivel a kapott rendkívüli kegyelmeket.

Ezen látomásokat különben később ő maga írta le egy levélben, szemináriumi gyóntatója: Aladel atya felszólítására, aki ekkor már a missziópapok kongregációjának asszisztense és a Szeretet-leányai Társulatának igazgatója volt. A szent Alapító gyöngéd szeretete tehát hűséges maradt művéhez. Szeretete még most is termékeny: gyermekeit hatásos közbenjárásával támogatja. Szeresse, védelmezze is mindenkor!

(Folytatjuk.)

Társulati Hírek.

1. Katalin nővér boldoggáavatásáról.

Rómából hivatalosan közölték az Anyaházzal, hogy ez év május 10-én tartják meg az Isten szolgálójának közbenjárására történt csodák vizsgálatának első ülését. Rendszerint három ülésen tárgyalják a csodák hitelességét. Egy előzetesen-előkészítő, egy előkészítő és a tulajdonképeni, döntő ülést a Szentséges Atya jelenlétében. Azután hirdetik ki — ugyancsak a Szentatya jelenlétében — a csodák hitelességéről szóló dekrétumot, s végül a boldoggáavatási dekrétumot.

Május 10-én tehát az előzetesen-előkészítő ülést tartják meg, s az jelenleg igen szép reményekre jogosít. Az Anyaház és a Központiház sokat imádkozik e napon, hogy ne engedje a jó Isten, hogy valami akadály merüljön föl, és hogy nemsokára örvendhessünk már a Szeplőtelen Szűz kis szolgálója megdicsőülésének.

2. Ami még az ágyúkat is elnémítja.

Nemrég magasztalták a napilapok azt a nagyhatalmasságot, mely — a genfi sikertelen leszerelési konfe-

renciákat megcsúfolva, — olyan hatással volt a japán-kínai háború élethalál harcot küzdő feleire, hogy a legádázabb öldöklések közepette is négy teljes órára beszűntették a lövöldözést, és fegyverszünet volt mindkét részről.

S vajjon mi volt ez a nagyhatalom? *A szeretet.* A Sanghai-i püspöki helynökség megbízásából a derék P. Jacquinot jezsuita atya elment a japán admirálishoz és négyórai fegyverszünetet kért tőle azon célból, hogy a tűzvonalba rekedt ártatlan kínaiakat: asszonyokat, gyermekeket és betegeket onnét elszállíthassák.

Ebben a szeretetmunkában négy nővérünk is részt vett. Tiszt. Reisenhel nővér, a Sanghai-i vizitátor, így írja le az esetet nagyontiszt. anyáknak február 14-én:

„Múlt csütörtök délután átjött hozzánk P. Jacquinot jezsuita atya katonatiszti öltözetben, hogy a püspöki helynök úr öméltósága nevében négy nővért kérjen segítségül. Másnap, pénteken, reggeli hét órára a Szent Család-zárdában kellett lenniök, hogy a négyórai fegyverszünet alatt kiüresítsék az egész harc-színtért az ott rekedt civil lakosságtól.

Asszisztens-nővérünk maga ment el három nővérral. Őt ferencendi és négy auxiliatriusz apáca is velük ment, hogy a kimért, rövid idő alatt megoldhassák a nehéz feladatot. Mellékelem az erről szóló újságcikket. De arról nincs szó benne, mily szíveltépő látvány tárult ott nővéreink szeme elé ebben, a minap még virágzó városrészben.

A szép üzletek, még most is árucikkokkal telve, félig széjjellőve. Mindenfelé a tűzvésznek nyomai: lépten-nyomon megszenesedett vagy gránát széjjeltépte hullák, melyeket a kutyák marcangolnak. Legtöbbjét menekülés közben érte a halál.

A kiüresítés legnagyobb rendben folyt le az alkalmas, szép időben, s nővéreink boldogan tértek haza a déli órákban, hogy ily szép missiót teljesíthettek.”

3. A füstölgő vulkánok tövében.

Bizonyára hallottak már róla kedves nővéreink, hogy Közép-Amerikában rég kialudt vulkánok sorra füstölgőnek és tüzes hamuesőt hánynak oly mértékben, hogy a

napot egészen elhomályosítják. E félelmes jelenségeket a helyenkint észlelhető erős földremlések is még rettenetesebbé teszik. Nem egy virágzó város és igen sok falu lett már e borzasztó elemi csapások áldozata. S hogy betetőzze a bajokat, a kommunista csőcselék is garázdálkodik és uralomra törekszik. Ott lakó kedves nővéreink azonban megint csak megkímélte a jó Isten, bizonyára Szeplőtelen Anyánk közbenjárására, aki megígérte nekünk különös védelmét. A „Viszhang“-ban olvassuk a guatemalai vizitátorónak Párizsba írt levelét:

„Börtönökből kiszabadult kommunista csőcselék indult el lennünk azzal a pokoli szándékkal, hogy központi házunkat bombázza, a kórház kápolnáját felgyujtsa s a menedékházat légbeméregelje. De Szeplőtelen Anyánk megoltalmazott bennünket. A gonoszok terveit idő előtt napvilágra jöttek, s a hatóságok megghiúsíthatták.

Ugyanekkor tűzhányónk is tüzes lávát, köveket és oly nagy mennyiségű hamut lövelt ki magából, hogy egészen sötét lett. A szomszédos falvak teljesen felégttek, de a lakosság még idejekorán elmenekülhetett. Mindamellet sokan megfulladtak a sűrű hamuesőben.

Látja tehát, nagyontisztelendő Anyám, mily nagy hálával tartozunk az isteni Gondviselésnek, hogy ily rendkívüli oltalomban részesített bennünket úgy a rossz emberek, mint az elemi csapások közepette is. Salvador is nagyon megszenvedte a kommunista forradalmat, de nővéreink ott is megmenekültek. Mellékelve küldöm az ahuachapani szolgáló-nővér levelét, abból majd meg tetszik ismerni helyzetüket.

Ahuachapan, 1932 febr. 1. — Igentisztelendő Nővérem! Gondolom, hogy aggodalmak között vár innen értesítést, azért sietve írok meg egyetmást; első sorban azt, hogy mindannyian megvagyunk épségben és egészségben. Sőt, a mi intézetünk volt az egész város menedéke és biztonsági helye. Szombaton, január 25-én, különös és elsomorító látvány volt a mindenféle rangú és állapotú egyének hosszú sora, akik mindannyian nálunk kerestek oltalmat és menedéket. Könyörögtek, hogy legalább az éjszakára befogadjuk őket, mert akkorra várták a kommunista betörést.

Portánk mindenki számára megnyílt. A bevonulást szent-ségi Jézusunk kezdte meg, akit plebános urunk a templomból kápolnánkba hozott át, hogy ott nagyobb biztonságban legyen. A Szent Család-kollégiumból is hozzánk hozták el a Legszentebbet. Az ottani tiszt. anyák öt napig nálunk voltak; a társulati szobában helyeztük el őket. Több előkelő asszony — kik leginkább vagyonuk miatt nagyon féltek, — a társalgóban és az internátus helyiségeiben helyezkedett el úgy-ahogy, a többiek pedig a termeket és folyosókat töltötték meg teljesen. Igazi babyloni zűrzavar volt ez! Még helyzetünk aggasztó volta mellett is mosolyognunk kellett az elénk táruló képen! Az a sok ember állandóan jött, ment, evett, tábori ágyakat állított fel, bőröndöket, csomagokat, dobozokat cipelt. Minden kis sarkot lefoglalt magának. S hozzá éppen akkor volt a legsűrűbb hamueső is, mely vastagon bevonta ezt a sok mindent!

A jó Isten, nagy szerencsénkre, nem engedte meg, hogy Ahuachapant hatalmukba kerítsék a vörösök. Háromszor is megkísérelték, hogy betörjenek az erődbe; mindannyiszor kudarcot vallottak. Kárpoztólásul ezért a szomszédos falvakba rontottak be öldöklöve, gyújtogatva. Olyan kegyetlenségeket követtek el, hogy le sem írható. Tacuba községet például teljesen kifosztották, feldűlték és összes lakosságát lemészárolták.

E rémségek közepette örömmel állapíthattam meg, hogy nővéreink mindannyian hivatásuk magaslatán állottak. Vállvetve igyekeztek mindenkinek segítségére lenni. A sok menekült, sőt az őrzésünkre kiküldött katonaság számára is mi főzlünk és osztottuk ki az ételt. A hatóságok nagyon hálásak mindenért.

De még többet is tehattunk. Megengedték nekünk, hogy a nagyszámú elfogott és halálraítélt kommunistákat meglátogassuk börtöneikben és elkészíthessük végső útjukra. Utánunk eljöttek a papok, hogy meggyóntassák őket. Legnagyobb részük megtört és töredelmes bánatra indult. Miután sirva töltötték el utolsó éjszakájukat, reggel Istennel kibékülve fogadták halálbüntetésüket.

Lassan-lassan visszatér most már a nyugalom. Salvador körülményei nagyon megkönnyítették a vörösök aknamunkáját. A lakosság igen sűrű. A falvak is annyira közel vannak, hogy szinte észrevétlenül gyülekezhetnek és ismét szétszóródhatnak. A szegény indiánokat pedig halállal fenyegetik és le is mészárolják, ha nem csatlakoznak csapataikhoz.

Városunkban is általános a gyász. Alig van család, melynek halottja ne volna... Mi is osztozunk az általános szomorúságban, mindamellett szívünk mélyéről hálálkodunk Szeplőtelen Anyánknak, hogy így megőrzött bennünket és megengedte, hogy némi kis jót is tehesünk.

4. Az algériai barakkokban.

(Egy nővér elbeszélése az annálekben.)

A GYAKORLÓTÉR BARAKKJAI.

Aki csak két év előtt is végigjárta Algír városát, a Musztafa-negyed szélén hatalmas területet láthatott, melyet „Gyakorlótér”-nek hívtak. Tényleg tartott itt a katonaság is néhanapján gyakorlatokat, de inkább az országos vásárok számára foglalták le ezt a területet.

Most azonban egész más képet tár elénk az az előbb még üres és pusztá „gyakorlótér”. Ámuló szemünk előtt negyvenhat barakk-épület szürkélük apró ablakaival és ajtóival, s az előbb még rendszerint oly elhagyatott térségen szárai nyüzsögnek az apró, nagyobb és még nagyobb embereknek.

De vajon honnan kerültek ide s miért épültek e barakkok? — kérde az olvasó. Annak bizony szomorú oka s története van. El is mondom mindjárt. A múlt ősszel, szeptember 29-éről 30-ára virradó éjjel, még hozzá pontban éjfélkor, erős földrengés rázta meg a vidéket, és Algírnak legrégebb, csupa szegény emberektől lakott városrésze összeomlott, részben el is sülyedt. Velőtrázó sikoltás, és hatvanhét emberéletnek vége! Szerencsére volt ott egy missiósatya, s ez általános feloldozásban részesítette az áldozatokat. Reméljük, hogy Jézusban jóságos és kegyes Bírára találtak e szegény lelkek, hiszen oly kevésbé számítottak rá, hogy ily hamar megjelenjenek ítélőszéke előtt!

A város tisztességesen eltemette az áldozatokat; voltak talán, akik imáikba is foglalták lelküket. De mi legyen az élőkkel, akik szinte csodálatosan menekültek meg a borzasztó veszedelemből? A helyszínen nem maradhattak, hiszen újabb katasztrófa következhetett be. Minél távolabb a veszedelmes helytől — diktálta az okosság. S ekkor határozta el a város, hogy a „Gyakorlótéren” barakkokat építet számukra, természetesen

csak fából. Odaköltöztek tehát e szegény emberek. Szekérre rakták a tulajdonukat képező egyetlen asztalt, szekrényt és ágyat, a két-három széket és az alig hat-nyolc darabból álló konyhafőlszerelést.

De mily nehezükre esett otthagyniok megszokott negyedüket! Az igaz, hogy nyomorult és szegény volt. A levegő is kevés, mert az egy-két, meglehetősen szélességű utcája mellett csupa nagyon szűk sikátora volt, amelyekből — amikor nem földte el teljesen a szárításra kitergetett ruhanemű, — helyenkint még a kék ég egy piciny darabkáját is megláthatták.

És mégis annyira szerették szegényes kis negyedüket! Hiszen ott születtek. Ott volt a régi, kopott plebánia-templomuk, ahol megkeresztelték őket, ahol az első szentáldozáshoz járultak és ahol a jó plebános úr megáldotta házasságukat, s íb. Itt mindannyian név szerint ismerték egymást, egyszóval, otthon voltak. És most hirtelen, minden előkészület nélkül, ott kellett hagyniok régi, megszokott helyüket és egész más környezetben letelepedniök. „Meg kell szoknunk, — mondogatják szomorúan, hisz odaát nincs már lakásunk!” s az „odaát” szó úgy hangzik ajkukon, mint valami lélekharang.

Nézzük csak röviden végig ezt a példás rendben sorakozó, negyehat barakksort. Közepén egy szélesebb közt Olasz-utcának hívják, mert tényleg, olaszok lakják. Az épületek színe világos szürke. Némelyik ajtó két oldalán szintén szürkére festett virágos ládák díszelnek. A bejárat fölött kis ereszt. Két-két ajtó között spárta van kifeszítve a ruhanemű szárítására. A barakkok között csak úgy nyüzsög a sok, félig-meddig öltözött gyerek.

Lépjünk csak be egy ilyen lakásba! Igaz, hogy sokhelyütt piszkos minden, de van köztük rendes, sőt tetszetős lakás is. Az olaszoknál feszület, Szűz Mária és szent Antal képe a falon. De be sem kell lépnünk, mert az ajtó rendszerint úgyis ki van tárva s kívülről is láthatunk mindent. A családtagok nagy megtiszteltetésnek veszik, ha a nővér betér hozzájuk.

A GYERMEKEK.

Számuk igen tekintélyes. Csak úgy nyüzsögnek kint is, bent is, kivált a kutak körül. A kicsinyek siralmas állapotban vannak. Fejük tele van idegen lakókkal; fakó, szintelen ruhájuk

— ha ugyan van rajtuk ruha, — csupa piszok, csupa lyuk. Harrisnyájuk nincs, a legtöbbje mezitláb. De Az, aki valaha szintén mezitláb járt a galileai gyermekek társaságában, bizonyára kedvenceinek tartja most is e kis mezitlábak lurkókat. Meg azután, e kevéssé tetszetős külsejük alatt, ugyebár ott van a lelkük; egyszerű, a legtöbbször még tiszta kis lelkük, melyet az Istenember vére éppúgy megváltott, mint a miénket; mely velünk együtt arra teremtetett, hogy megismerje és szeresse a jó Istent, neki szolgáljon és így elnyerje az örök életet. E kis halhatatlan lelkek megmentése érdekében tartottuk meg 1930 januárján az első összejövetelt. Piciny kis mustármag volt ugyan ez a gyűlés, de Isten segítségével szép nagy fává, patronázssá növekedett. Elmondom, hogyan.

A KEZDET.

Szép idő volt, s én képes katekizmussal egyik, képecskét s cukorkát tartalmazó szatyorról a másik kezemben, elindultam a „Gyakorlótér” felé. Mikor feltűnt a kornett, egy kisleány szaladt felém. Cukorkát csuszlatva szájába, hamar megköltöttük a barátságot. Csakhamar odahívja társait, apját, anyját, nagypapját, nagyanyját. Pár pillanat, s megtörtént az ismerkedés, csak úgy menet közben. De a bolygó zsidó módjára mégsem mehettünk örökké, valahol csak meg kellett állapodnunk. Egy üres fal mentén tehát megállapodtunk s le is tetepedt az egész társaság. Egy előzékeny szomszédasszony még széket is hozott számomra. Középtül helyezkedtem el tehát. A fiúk az egyik, a leányok a másik oldalon csücsültek sarkukra, néhány szülő mögöttük foglalt helyet, s megkezdődött az első kis gyűlés. Rövid ima, kis erkölcsi oktatás, a káté néhány kérdésének nagyon egyszerű magyarázata. Ez volt az első gyűlés programja. A végén mindenki egy szem cukrot kapott.

A gyűlés végére maradt a szülőök audienciája.

— Kedves nővér, beteg az édesanyám, és szeretné önt látni.

— Jó, holnap majd meglátogatom.

— Kedves nővér, a kis fiának itt fáj, ott fáj. Mit csináljak vele?

— Várjon meg, mindjárt odamegyek.

— Kedves nővér, az uram szeretne olyan érmet, amilyen nekem is van.

— Jó, holnap majd hozok neki egyet.

Ily módon, alig öt perc leforgása alatt, sok családdal ismerkedtem meg. A kis gyűlést minden csütörtökön megtartjuk. Télen (persze, afrikai téltre kell gondolnunk!) és tavasszal csak ment a dolog. De eljött a nyár, rettentő hőségével. Júliusban már sehogyan sem bírtuk ki a fal mentén s valami födelet kellett keresnünk kis és nagy pártfogoltjaink részére, kiknek száma hétről-hétre nagyobbodott.

(Folytatjuk.)

Etienne Keresztelő János

XIV. általános főnök életrajza.

1801 - 1874.

24. A Társulat örvendetes fejlődése.

A következő év augusztusán újból általános gyűlésre hívták össze a Társulat képviselőit. Örömmel jöttek s pedig mennyivel nagyobb számban, mint a megelőző gyűlésekre! Eljöttek mindenk előtt az újonnan létesített tartományok képviselői: portugál, osztrák-magyar, porosz, algériai, mexikói és braziliai missióspapok. Még a lengyel tartomány is képviseltette magát; egy évszázad óta először sikerült kijátszani az orosz határőrök éberségét.

Elképzelhető Etienne atya határtalan öröme! Önkéntelenül is a múltba pillantott vissza, és összehasonlítva a jelen nagygyűlést az 1829. évi általános gyűléssel, hálatelt csodálkozással így kiáltott fel: „Akkor csak a romok beszéltek szomorúsággal az ősi épület fényéről; most pedig teljes pompájában áll itt az új épület, s dicsőségben a régit is felülmúlja. Akkor a vihar korbácsolta hajó töredékeit találtuk itt; most azonban szent Vince bárkáját övezik a világ négy tájáról feléje özönlő diessugarak s akkora fényben ragyogtatják, mint eddig még soha.”

Meg kell engednünk, hogy talán némi kis túlzás is

van e kifejezésekben, mert Etienne atya könnyen engedte át magát rajongó lelkesedésének, ha a Társulatról és műveiről volt szó. De nem vehetjük tőle rossz néven, ha meggondoljuk, mit talált benne belépésekor, 1820-ban s mivé lett az ma!

De beszéljenek maguk a tények. Csak egész röviden soroljuk el az Etienne atya kormányzása idejében alapított intézményeket és tartományokat, kezdve a Társulat böcsőjével, Franciaországgal.

Itt legjobban rázták meg és pusztították a Társulat épületét a forradalmak és azok a gyászos emlékü állapotok, melyek Nozo atya fölmentését szükségessé tették. A hivatások száma gyér volt; munkások híján a művek is pangottak.

Etienne atya megválasztásával azonban új életerő kezdett pezsegni a Társulat ereiben. Belülről a béke, kívülről a Társulat nagyrabecsülése csakhamar helyreállott. Társházaik száma is gyorsan növekedett. Egymásután bíztak a missióspapok vezetésére 13 nagy és 9 kis szemináriumot, 25 missiót, több plebániát és egyéb műveket. Halála évében Franciaországban s Algériában együtt 64 társházuk volt, 9 tartományra oszlva.

Itáliában kevésbé volt érezhető a fejlődés az egy mást követő forradalmi állapotok és üldözések közepette, mely több társházukat fel is oszlatta. Mind a mellett hat új társház is alapított 1847 és 1869 között.

Az 1852-ben helyreállított *spanyol* tartomány akadálytalanul fejlődhetett az 1868. évi forradalomig. Ez idő alatt 11 társházat alapítottak részben az anyaországban, részben a gyarmatokon.

Az 1857-ben visszaállított *portugál* tartomány társházait felforgatta és a missióspapokat kiűzte az 1862. évi forradalom. Hat évvel később azonban visszatértek, és Etienne atya még megérte azt a vigaszt, hogy öt társházuk új portugál tartománnyá alakult.

Irthonban Nozo atya főnöksége alatt telepedtek meg a missióspapok. Etienne atya kormányzása kezdetén is

még csak egyetlen társházuk volt ott. Mikor 1857-ben Dublinba vitte a Szeretet-leányait, már három házuk volt, halálakor pedig kilenc társházban nagyszámú személyzettel működtek a missióspapok.

A *német birodalomban* igen sokáig nem sikerült megvetni lábukat. A legkülönbözőbb akadályok gördültek a missióspapok letelepedésének útjába. Míg végre, az isteni Gondviselés meghatározta időben, 1851 májusán, érsekük engedélyével öt kölni fiatal pap lépett be a Társulat párizsi belső szemináriumába, s onnét visszatérve egyházmegyéjükbe, a missióspapok első német házát alapították meg Kölnben. 1872-ig még hét másik társházat is létesítettek Poroszország különböző vidékein, s több, mint nyolcvan missióspap dolgozott már a falvakban és szemináriumokban, amikor az egyházüldözés onnét is száműzte őket.

A kölnivel majdnem egy időben, 1852-ben alakult meg a *gratzi* tartomány központja, s 1874-ig már hat társházat számlált.

A *lengyel* tartományról nem sokat mondhatunk. Különben is ismerjük már történetét és azt is, mennyire szeretett volna segítségükre jönni a jó atya. Az 1860-ban tett látogatása is tulajdonképpen eredménytelen maradt. Halálakor már csak romjai voltak meg a lengyel tartománynak.

De vessünk csak rövid pillantást Európán túl, a távoli missiók felé; meglátjuk akkor, hogy a missiótársulat oly kiterjedést öltött, amilyent azelőtt még csak nem is sejthetett. VI. Pius pápa külön dekrétummal bízta vezetőikre egymás után a konstantinápolyi, szmirnai, szantorini, anturái, tripoliszi és pekingi missiókat.

De Etienne atya nagyon jól tudta, hogy missióspapjai vajmi kevés eredménnyel dolgozhatnak akár a muzulmánoknál, kik mélységes megvetéssel vannak a kereszténység iránt, akár az eretnekeknél, kik már az anyatejvel szívják magukba a katolicizmus iránti gyűlöletet, akár pedig a kínaiaknál, kik teljesen elmerültek az anyagiak keresésébe. Mindezen népeknél olyasvalamire volt szük-

ség, ami jobban szemükbe tűnik, ami fölkelti csodálatukat, ami tiszteletet ébreszt bennük. Olyan prédikáció kellett, mely egyenesen szívükhöz szól: s ez a felebaráti szeretet, amelyet szent Vince Szeretet-leányai képviseltek. Azért úttörőül missióspapjai mellé mindenhová elküldte a Szeretet-leányait is.

És intézkedésének előrelátó bölcsességét fényesen igazolták a missiók eredményei. Napról-napra jobban látjuk, mily fontos küldetést teljesítenek szent Vince leányai úgy a távol keleten, mint az összes többi missiókban is.

De Amerikában is örvendetesen terjed a missiótársulat. Az Egyesült-Államok legrégebb tartománya mellett, melyben a társházak száma hamarosan nyolcra emelkedett, Mexikóban csakhamar egy második s Braziliában egy harmadik tartomány is keletkezett, mely legvirágzóbb volt közöttük. Azonban Peruban, Csiliben, Equatorban is annyi missióház és szeminárium keletkezett, hogy ezekből két újabb tartományt kellett alakítani. S végül, 1873-ban az argentiniai tartomány alapítása tette rá a koronát az amerikai missiókra.

Röviden összegezve a dolgot, Etienne atya főnökségének 31 éve alatt 14 új missióstartomány keletkezett, a társházak száma pedig több, mint százhússzal szaporodott.

De hogy helyes fogalmat alkothassunk arról, hogy mily jelentékeny szerepet játszott Etienne atya a kettős társulat történetében, azt is el kellene mondanunk, hogyan terjeszkedtek főnöksége alatt a Szeretet-leányai. De ezek felsorolása szinte lehetetlen. Csak annyit mondhatunk róluk, hogy elhatoltak és áldásosan működnek a világ minden részében. Már nem is csak egyesek és a hatóságok kéri őket, hanem maguk a kormányok bízzák rájuk a legszebb műveket. S ha a forradalmak innét-onnét el is űzik őket, csakhamar visszahívják ismét, mert a szükség és a nyomor nem nélkülözheti jelenlétüket.

Leginkább 1850 és 1870 között volt ez a bámulatos felvirágzásuk. Ez idő folyamán hivatásuk száma annyira növekedett, hogy a 300 nővért befogadó párizsi szeminá-

riumot tetemesen bővíteni kellett. Egész tartományok kérétek felvételt társulatukba, mint Belgium, Ausztria, Egyesült-államok. Amerikában egyszerre négyszáz nővér vette föl a Szeretet-leányainak ruháját és szabályait. Etienne atya főnöksége kezdetén alig volt 5-6000 nővére a társulatnak, s a jó atya haláláig számuk körülbelül 20,000-re növekedett. Csak körülbelül, mondjuk, mert Etienne atya maga sohasem számlálgatta őket és statisztikát sohasem készített róluk. „Nem akarok — mondotta egy alkalommal — abba a hibába esni, melyért az Úr Dávid királyt oly keményen megbüntette.”

Még kevésbé volt hajlandó nyilvánosságra hozni, amit e tekintetben megtudhatott. Egyrészt szent Vince elvei indították erre, másrészt természetes irtózása is mindattól, ami az emberek csodálatát vonhatná magára.

„Túlsokat beszélnek már nővéreinkről, — írta egyik püspöknek, aki statisztikát kért tőle a Társulat műveiről, — s attól félek, hogy ez a sok dicséret veszélyt jelenthet alázatosságukra nézve. A Szeretet-leányainak legfőbb öre a szerénység és elrejtettség, azért semmit sem hozunk nyilvánosságra abból, amit tesznek s inkább arra törekszünk, hogy alázatosságuk sikereikkel együtt növekedjék.”

(Folytatjuk.)

Kérdések — Feleletek.

Mit mondjunk el szolgáló-nővérünknek a havi engedélykérések alkalmával? Úgy szoktam tenni, hogy miután általánosságban bocsánatot kértem mindazon elégedetlenségekért, melyeket hónap folyamán okoztam, kérem a lelki szeretetszolgálatot és a rendes engedélyeket. Mire vagyok még kötelezve? Számot adjak-e viselkedésemről, elmondjam-e hibáimat, előmeneteleimet vagy visszaesésemet, a szentszabály, s kivált a szent hallgatás és a szeretet ellen elkövetett mulasztásaimat stb? Mind eme pontok kötelezők e?

Gratulálok e kérdéshez, amely csak azt árulja el, hogy a kérdezőnek mennyire szívén fekszik a tökéletességben való előhaladása és a szentszabályok minél tökéletesebb megtartása. A Szeretet-leánya arra törekedik, hogy a szent Vincének 1642 jún. 14-én tartott konferenciájában adott utasításokat kövesse.

„Nagyon szükséges, hogy havonta legalább egyszer beszélhessenek a főnöknővel. De oly igazi őszinteséggel, mint aminővel a gyermek anyjához siet, hogy tőle vigasztalást nyerjen. Hogy szükségükben kikérjék tanácsát és számot adjanak a Szabályok megtartásáról, nehézségeikről és az esetleges nézeteltérésekről. De őszintén, nyíltan és szívéllyességgel.”

„A havi engedélyekre vonatkozólag pedig így rendelkezik a Szokások könyve: Az engedélyek: 1. a kiadásokra, vagy pénzösszegekre vonatkoznak, melyeket a szolgáló-nővérektől a szegények, betegek, gyermekek stb. számára átvettek. 2. hogy napközben némi erősítőt (tizórai, ozsona, bor) vehessenek magukhoz, ha szükségük van rá. 3. hogy a gyermekeknek apró jutalmakat oszthassanak és szegényeik javára adományokat átvehessenek, melyekről azonban külön is be kell számolniok. 4. hogy a használatukra átengedett dolgokat, ruhaneműeket kijavíthassák. Magától értetődő, hogy nagyobb javításokhoz külön engedélyekre van szükségük. 5. Kérjenek végre engedélyt olyan esetekre, amelyek gyakran előfordulnak s így sok időt veszítenének azzal, ha minduntalan fölkeresnék a szolgáló-nővért.

2. *Egyik Máriagyermekünk elvált emberhez ment férjhez. Meglátogathatjuk-e most is?*

Ne látogassák többé, hacsak nincs nagy nyomorban avagy nem súlyos beteg, amikor igazán rászorul segítségükre és gondozásukra. Akkor pedig igyekezzenek őt a jó útra visszavezetni. A mai időkben, amikor oly könnyen veszik az emberek az elválásokat, a Szeretet-leányai hajthatatlanok maradjanak és tartsanak ki az Egyház felfogása mellett.

Lehetnek esetek, amikor ilyen elvált egyénnel érintkezésbe kell lépniök vagy éppenséggel meg is kell őket látogatniok hivatalos vagy társadalmi okokból. De ne tegyék ezt addig, míg meg nem kérdezték plebánusukat, sőt néha még püspöküket is. Ez a tanács azonban csak a keresztény országokra vonatkozik, nem pedig a pogány vagy teljesen elkereszténytelenedett vidékekre. Mert ily helyeken — mint szent Pál mondja — ki kellene menniök ebből a világból, ha nem akarnak velük érintkezni.

Czot Emil

a m. t. m. á. igazgató.

Szünórák.

Gyermekész.

„Kedves nővér kérem, a Sárka ma nem tud kézimunkázni, mert nagyon fáj a lába.”

Hogyan gyakorolhatják a gyermekek is az irgalmas szamaritánus szerepét? — Sehogyan. — Miért? — Mert nincsen szamaruk!

„Nővér: Ejnye kis leányom, hallom, hogy már megint elcsented a szomszédod oszonnáját. Nem szégyenled magadat?” — A gyermek hallgat. — „Büntetésül menj a sarokba!” — Kis idő múlva így szól a kis-leány: „Kedves nővér, most már szégyenlem magamat. Visszaülhetek a helyemre?”

„Kedves nővér kérem, tessék egy szép verset adni az édesapám névnapjára.” — „Miért, kis leányom? Hiszen most tanultunk egyet közösen. Azt mondd el! Hadd hallom, tudod-e még?” — A gyermek meghajtja magát: „Mak, mak, mak, szólott a kis nyulaknak...”

„Mi a hold?” — „Ami éjjelenként körüljár és az ablakon bevilágít.”

Fiúcska a másikhoz: „Majd megtanítalak mózesre, (móresre.)”

KÖZPONTI LAP

Közlemények
Szent Vince Szeretet-leányai számára.

18. ÉVFOLYAM.

1932.

4. SZÁM

TARTALOM: Légy hűséges évi szent elhatározásaidhoz. — Kápolnájuk a plebánia-templom. — Titkos vértanuság. — Szimplicia nővér levele Veneranda nővérhez. — Szent Vince erlyei. A boldoggáavatásig. — Társulati Hírek. 1. Kűszöbön a szenttéavatás. 2. Utazás Madagaszkár szigetére. 3. Az algériai barakkokban. — Kérdések — Feleletek. — Fontos figyelmeztetés. — A térdhajtásról. — Közös ima. — A nővér-életből. A szertáros keserve. — Szünórák.

Légy hűséges évi szent elhatározásaidhoz!

Mindannyian elvégeztük már évi szentgyakorlatainkat. A jó Isten irgalmából, szeretetéből felfrissültünk, megújultunk. Jó elhatározásokat is tettünk a jövőre nézve, s így ennek a boldogító lelkiállapotnak leraktuk alapköveit is. Rajtunk múlik, vajjon erre az alapra fölépül-e az az épület, melyet a szentgyakorlat kegyelemteljes napjaiban oly szépre terveztünk. Rajtunk múlik, hogy azok az elhatározások megvalósulnak-e, vagy sem.

Fokozzuk ezen elhatározások termőképességét az alábbi konferencia megszívlelésével, melyet kis Társulatunk egykori igazgatója, főtisztelendő Planson úr tartott Anyaházunkban, az egyik évi szentgyakorlat utolsó napján.

Szent János titkos jelenéseinek könyvével én is azt mondhatom ma: *Esto fidelis! Légy hűséges!*

Hűségesen őrizd a szentmagányban szerzett benyo-